

DIFICULTĂȚI, CONTROVERSE, CONFUZII, ÎN GRAMATICA ACTUALĂ, CU IMPLICAȚII LA EXAMENELE DE ADMITERE

Lector univ. dr. Delia Maria SILIȘTE
Universitatea *Lucian Blaga* din Sibiu – Facultatea de Litere și Arte

DIFFICULTIES, CONTROVERSIES, AND CONFUSIONS IN THE CURRENT GRAMMAR AND THEIR IMPLICATIONS FOR ENTRANCE EXAMS

PhD.Lecturer Delia Maria SILIȘTE
**“Lucian Blaga” University of Sibiu - Faculty of Letters and Arts,
The Department of Romanian Literature and Language**

Summary

DOOM 's and the Academic Grammar tried to clarify language issues which, over time, have aroused controversies and conflicting interpretations. Some were enlightening, and others are still interpretable. Problems arise when formulating grid tests, which began to be generalized in all universities. It is not comfortable to give explanations from different sources, which are ambiguous or even contradictory.

It is necessary to have a professional clarification and not accepting other variants, as also being possible, in case of protests and appeals. It would be appreciated the solution of publishing a corrigendum to these academic sources that have become standard for professionals and others.

Keywords:

- *adjectival phrases*
- *must*
- *can / may*
- *whenever*
- *that*

Limba română actuală a suferit în ultimii ani modificări importante care oglindesc, de fapt, schimbările firești ale societății preocupate de prefacerile economice, științifice, politice, de integrare în marea familie europeană.

Această dorință de eliminare a diferențelor statale odată cu globalizarea, a dus la o râvnă, firească de altfel, de a ne dezvolta în plan lingvistic, prin generalizarea utilității limbii engleze, cu

deosebire în rândul tinerilor, dar mai ales prin utilizării internetului, consecință a nevoii de comunicare de care românii au fost văduviți decenii întregi de comunism.

La tot acest proces de prefacere și de *primenire* lingvistică, „a pus umărul” și mass-media, în calitatea ei de formator de opinie și chiar de manipulator lingvistic. Unele deprinderi de comunicare le aflăm de la mass-media audiovizuală mai mult chiar decât de la școală sau de la familie. Televiziunea și radioul contribuie la răspândirea limbii standard, însă din ce în ce mai mult, nepăsarea, încultura, vulgaritatea duc la contaminare lingvistică, ajungându-se la erori, confuzii, inexactități, contradicții.

În această situație se pune acut problema realizării unui program-cadru de salvare a limbii române care să conțină câțiva indicatori:

- reintroducerea gramaticii în liceu, cu accent pe corectitudinea lingvistică și care să fie ilustrată și în subiectul de bacalaureat cu o pondere mai mare;
- testarea periodică sau participarea la cursuri de perfecționare a intelectualilor din diverse domenii, mai ales a formatorilor de opinie;
- amendarea de către Consiliul Național al Audiovizualului al celor care greșesc la diverse posturi de radio și de televiziune;
- realizarea de emisiuni de interes public pentru corectarea celor mai frecvente greșeli și încurajarea politicianilor de a participa la cursuri de limbă română.

Considerăm că nu s-a făcut destul pentru popularizarea DOOM 2 și a Gramaticii Academiei, ediția a II-a. Așa cum există DEX on-line, cu referire la mai multe dicționare, chiar DOOM 2, s-ar putea crea o aplicație numai a DOOM 2.

Este lăudabilă inițiativa Institutului de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti” al Academiei Române, prin efortul unor tineri cercetători, de a realiza un îndreptar pentru tineri „Ești COOL și dacă vorbești corect”¹, în care „vă propunem o << cărticică de învățătură>> cu mai puțină pisălogeală savantă. Dacă veți avea curiozitatea să o răsfoiți, veți vedea care sunt cele mai frecvente greșeli de exprimare în frumoasa noastră limbă română, pe care le comit chiar și redactorii de la televiziune și de la radio. Pentru că toți suntem români, mai mult sau mai puțin... culți (am zice, parafrazându-l pe eternul Caragiale).”

Necesitatea de a corecta limba actuală, „alterată” excesiv de false vedete cu priză la public și la anumite posturi TV, se observă și în spațiul virtual, unde circulă „glumițe” sau chiar cântece dedicate corectitudinii exprimării, cum ar fi: *Gramatica e sexy* [youtube], Kiss FM, All Stars sau

¹ Bianca Croitor, Andreea Dinică, Adina Dragomirescu, Carmen Mârzea Vasile, Isabela Nedelcu, Alexandru Nicolae, Irina Nicula, Marina Rădulescu Sala, Rodica Rațiu, *Ești cool dacă vorbești corect*

altele, unde gramatica se împletește nefericit cu vulgaritatea, deoarece comentariile pe forumuri trebuie să fie pozitive, iar pentru a primi **like-uri**, e nevoie să fii cool.

De ce n-ar veni chiar profesorii de specialitate cu inițiative interesante, motivante pentru tineri ?

La majoritatea universităților începe să se generalizeze testul grilă de limbă română, mai ales la facultățile de drept și la Academia de Poliție din București, fapt lăudabil, căci preocupările pentru gramatică ale elevilor încep din liceu, iar acei candidați devin din ce în ce mai pregătiți, uneori chiar în detrimentul celor de la facultățile de litere și de jurnalism.

Iată un prilej bun de a-i face pe viitorii candidați receptivi la nevoile actuale de perfecționare lingvistică.

Din nefericire, la examenele de ocupare a posturilor de limbă română sau de limbi străine, rezultatele mediocre ale unei părți însemnate de profesori nu fac cinste școlii sau preocupărilor de perfecționare continuă. Unele motive se referă la lipsa de coeziune a programelor școlare, la diferitele contradicții dintre manualele alternative după care se lucrează sau chiar neadaptarea noii gramatici la conținuturile de învățare actuale. Orele de limbă și comunicare din liceu servesc, de cele mai multe ori, la completarea timpului de predare a literaturii, sub pretextul că la bacalaureat ponderea problemelor de limbă este nesemnificativă.

Cât privește dificultatea grilei de gramatică, dar mai ales claritatea subiectelor, lucrurile lasă de dorit. Se introduc în grilă aspecte gramaticale controversate, neelucidate deplin sau chiar elemente de lexic irelevante pentru a verifica nivelul de stăpânire a limbii standard. Candidații nu trebuie descurajați, iar tactica recentă de a nu-i lăsa la ieșire din examen cu grila proprie pentru a se verifica, urmând apoi, dacă e cazul, să conteste anumite întrebări, este degradantă și dovedește nesiguranță în claritatea formulării subiectelor. Comisiile speră să nu aibă contestații, căci elevii vor uita ce grile au greșit, iar ezitățile comisiei vor fi curând date uitării.

O primă observație se referă la modul de împărțire a frazelor. Facultatea de Drept din București este consecventă în precizarea, pe bună dreptate, că „Propozițiile sunt date în ordinea în care se succedă predicatelor lor [exprimate sau subînțelese] în frază” cum ar fi normal să se întâmple peste tot.

La Academia de Poliție nu s-a mai făcut de mult această precizare (2007, testul A2, grila 23 „numerotarea propozițiilor se face în ordinea predicatelor”), însă, în virtutea unei astfel de atenționări și a faptului că la Drept se precizează anual acest lucru, candidații au respectat atenționarea, chiar dacă în ultimii ani ea nu a mai fost respectată – lucru esențial într-o grilă.

În anul 2011, la varianta A1, grila 17, în textul: „*Planul de a rămâne cum l-au montat a eșuat*”, propozițiile sunt, **în ordine**:

- a) principală, PR;
- b) principală, CD;
- c) principală, CM;
- d) principală, AT

răspunsul lor fiind a), cu toate că principala „planul de a rămâne ... a eșuat” era nr. 2, iar predicativa „cum l-au montat” era nr. 1, după numărul predicatelor.

În același test, la grila 21 e aceeași situație. În fraza următoare: „Este bine ca tot ce se întâmplă să fie corect”, cea de-a doua propoziție subordonată este:

- a) SB
- b) PR
- c) AT
- d) CD

Răspunsul lor fiind c), AT, reprezintă o gravă eroare de formulare, căci „ce se întâmplă”, propoziție subordonată AT are nr. 2 potrivit predicatului, iar „ca tot.. să fie corect” e SB și are nr. 3, aceasta fiind, de fapt, a doua subordonată.

Același lucru se întâmplă în 2012, var. A1 grila 18, unde fraza conținea cinci propoziții, iar intercalarea face să nu mai fie valabilă ordinea dată de ei.

În formulare, trebuie făcută precizarea ca în anii anteriori.

Dacă această neglijență cu aspect formal duce la erori, există și alte greșeli care vizează conținutul și interpretarea gramaticală contradictorii. Astfel, la Academia de Poliție în 2004, varianta A, grila 36, se cerea felul predicatelor în ordinea în care apar în enunțul: „**Probabil** că în timpul domniei lui Mircea **au fost aduse** în țară moaștele Sfintei Filofteia și **așezate** în Biserica Domnească de la Curtea de Argeș”, iar răspunsul era b) nominal, verbal, verbal. „Probabil” fusese interpretat ca PN, admițând prezența lui „a fi”. În anul 2009, la aceeași facultate, în varianta de examen A1, grila 11 „**Probabil** că ne vom întâlni la mare” cuvântul subliniat este: a) adverb predicativ, predicat verbal.

Oare cum ar trebui să-l interpretăm pe acest modalizator ? Gramatica Academiei², vol. II, pag. 253 recunoaște că această clasă de adverbe este extrem de eterogenă și se menționează: „Unele

² Academia Română, Institutul de Lingvistică “Iorgu Iordan – Al. Rosetti”, *Gramatica limbii române* vol. II Enunțul, Tiraj nou, revizuit, Editura Academiei Române, București, 2008

adverbe, care au și corespondent adjectival, acceptă copula (**Este**) **sigur** că, (**Este**) **neîndoielnic** că, (**Este**) **probabil** că”...

La pag. 254, Gabriela Pană Dindelegan afirmă „Distincția <<admit copula>> (*Sigur că*, *Probabil că*) vs <<nu admit copula>> (*De bună seamă că*, *Poate că*) își pierde din relevanță în momentul în care se admite o clasă de predicate adverbiale”.

La pag. 280, după ce apar „E **sigur** că ...; E **posibil** să ... cu adverbe în poziție de nume predicative, mai jos autoarea afirmă: „În construcții modalizatoare în care copulativul **a fi** este absent (tipul: *Sigur că ...*, *Probabil că ...*, *De la sine înțeles că ...*), adverbul /locuțiunea adverbială este interpretat(ă) ca **predicat adverbial** și nu ca **NP**. Prin această decizie de interpretare se urmărește unificarea modului de interpretare a adverbilor modalizatoare, indiferent că se acceptă sau nu construcția cu un copulativ, fiind predicate adverbiale atât *Sigur că ...*, *Probabil că ...*, *cât și Firește că ...*, *Poate că ...*”

La pag. 707, 2.5. *Construcții imbricate*, Rodica Zafiu dă exemplu la adverbe predicative „*Ție probabil că ți-au scris*”, dar admite că e NP, dacă subiectiva este introdusă prin **să**: „**E probabil** să fi venit fără bani; **E posibil** ca anii de comunism să mai fi atenuat din diferențe.” (pag. 714).

Și la pag. 599 (GA vol. I), Andreea Dinică afirmă la modalitatea epistemică: „Din punct de vedere sintactic, adverbele epistemice pot apărea ca elemente regente, cu funcția sintactică de predicat, când au ca adjunct o propoziție subiectivă introdusă prin conjuncția **că**”. (*Poate/ probabil că nu s-a observat, dar s-a dedicat cu pasiune muncii sale*). Această precizare – *probabil că* – un adverb „de frază”, deci adverb predicativ și nu un NP apare și în „Gramatica de bază a limbii române”³ la pag. 305. Înainte de apariția ediției a II-a a GA, Mioara Avram, în *Gramatica pentru toți*⁴, pag. 334, afirmă că în „*Desigur (firește, poate) că vine* se identifică un predicat verbal – de tip adverbial – iar în *Sigur (bine, probabil) că vine* unul nominal”

Concluzia, cu toate bâjbâielile prezentate, e că *Probabil că ...* trebuie luat ca PV la admitere, iar *Probabil să ...* ca NP, aici admitând prezența lui „a fi”.

◆ O altă problemă controversată este **locuțiunea adjectivală**.

În manualele alternative de cls. a VII-a apar două interpretări ca în majoritatea gramaticilor apărute. Astfel, în „Limba română”⁵, manual al Editurii Corint, se precizează la pag. 163: „Locuțiunile adjectivale stau în aceleași cazuri cu adjectivele echivalente și îndeplinesc aceleași funcții sintactice”, iar după modelul de analiză, observăm că se acordă în gen, număr și caz cu

³Academia Română, Institutul de Lingvistică “Iorgu Iordan – Al. Rosetti”, *Gramatica de bază a limbii române*, coordonator Gabriela Pană Dindelegan, Editura Univers Enciclopedic Gold, București, 2010

⁴Mioara Avram, *Gramatica pentru toți*, ediția. a II-a revăzută și adăugită, Editura Humanitas, București, 1997

⁵Marin Iancu, A. Gh. Olteanu, Ana Tulbă, *Limba română*, manual pentru clasa a VII-a, Editura Corint

substantivul determinat. În manualul de cls. a VII-a al Editurii All⁶, la pag. 123 se face următoarea precizare: „Spre deosebire de adjective, locuțiunile adjectivale **nu se acordă** în gen, număr și caz cu substantivul determinat” fapt arătat și în modelul de analiză.

Până la apariția noii GA, firește că se consultă Mioara Avram, *Gramatica pentru toți*, care, la pag. 128 vine cu o interpretare halucinantă: „Alte caracteristici gramaticale ale locuțiunilor diferă de ale adjectivelor, principala deosebire constă în faptul că locuțiunile adjectivale nu se acordă în gen, număr și caz cu substantivul determinat. Când au funcție de atribut, nu există motive pentru a le considera atribute adjectivale, întrucât se comportă, în funcție de structura lor, ca atribute (substantivale sau pronominale) prepoziționale, genitivale, apozitionale etc.” Prin urmare, Mioara Avram anulează locuțiunile adjectivale, analizându-le nu ca sintagme legate, ci după structură.

G. Neamțu, în „Teoria și practica analizei gramaticale”,⁷ la pag. 490, explică de ce într-un test grilă, pentru locuțiunea adjectivală nu se pune cazul: „În stare, ca orice locuțiune adjectivală, nu are, luată în sine, nici gen, nici număr și nici caz. [...] Astfel, ajungem într-o situație fără ieșire, paradoxală: *în stare*, având o prepoziție (în), nu poate fi decât în acuzativ nu în nominativ (= nu există substantiv în nominativ cu prepoziție), în timp ce adjectivul echivalent (capabil) este, prin acord, în nominativ.”

Suntem de acord cu domnul G.G. Neamțu, dar să nu anulăm locuțiunea, ca sintagmă legată, fragmentând-o în părți componente.

La fel sunt analizate și în cartea Biancăi Ștefan, *Locuțiunile în limba română*,⁸ p. 17, locuțiunile adjectivale: „Locuțiunile adjectivale care provin din alte părți de vorbire decât adjective sunt inanalizabile după gen, număr și caz, precizându-se doar gradul de comparație”.

Domnița Tomescu, în *Analiza gramaticală a textului*⁹ pag. 91, afirmă: „Locuțiuni adjectivale formate dintr-o prepoziție și un substantiv sunt invariabile, neacordându-se în gen, număr și caz cu substantivul pe care îl determină”. Se dă exemplul „băiat **de ispravă**”. Ea recunoaște că, sub aspectul structurii, ele ridică numeroase probleme morfologice și sintactice. Majoritatea se comportă ca locuțiuni invariabile (în special cele alcătuite din prepoziție + substantiv). După ce autoarea dă exemplele „atitudine *de centru*” „scăunașul *de dinainte*”, „om *de treabă*”, ea precizează (pag. 94) că ele nu se acordă în gen și număr, dar că „ele au același caz ca și substantivele determinate în primele trei exemple, adică sunt în cazul acuzativ, îndeplinind funcția de atribut adjectival.”

⁶Anca Șerban, Sergiu Șerban, *Limba română*, manual pentru. clasa a VII-a, Editura All

⁷G.G. Neamțu, *Teoria și practica analizei gramaticale*, Editura Excelsior, Cluj-Napoca, 1999

⁸Bianca Ștefan, *Locuțiunile în limba română, Definiții și modele de analiză*, Editura Corint, București, 1998

⁹Domnița Tomescu, *Analiza gramaticală a textului Metodă și dificultăți*, Editura All Educațional, București, 2003

Autoarea tratează apoi locuțiunile adjectivale variabile care se acordă în gen, număr și caz cu substantivul determinat.

Concluzia capitolului 1.2. *Locuțiunile adjectivale*, pag. 91 – 98 contrazice tot ce a demonstrat până aici „Locuțiunile adjectivale sunt sintagme alcătuite din două sau mai multe elemente care alcătuiesc unități morfologice, imposibil de dislocat, neputând primi determinanți. Ele sunt neanalizabile.” Dar autoarea continuă: „Din punctul de vedere al realizării categoriilor gramaticale, locuțiunilor adjectivale, ca și adjectivele corespunzătoare, se acordă în gen, număr și caz cu substantivul determinat, în două variante:

- cu formă invariabilă: bărbat *de modă veche*, femeie *de modă veche*;
- cu formă variabilă: *bătut de Dumnezeu*, *bătută de Dumnezeu*.”

Gabriela Pană Dindelegan,¹⁰ în lucrarea *Admiterea în facultate. Teste de limba română*, Editura Humanitas Educațional, Buc., 2000, pag. 107 și în aceeași carte *Teste de limba română. Admiterea în facultate*, ediția a III-a revăzută în conformitate cu noul DOOM, Ed. Humanitas, 2007, pag. 111, analizează locuțiunea adjectivală astfel: „(ești) *în stare* – nume predicativ, exprimat prin locuțiune adjectivală, nominativ,” Autoarea îi atribuie caz, în ciuda faptului că e invariabilă.

GA¹¹ are puține explicații cu privire la locuțiunile adjectivale, iar autoarea capitolului, Magdalena Popescu – Marin, vol. I, pag. 179, după ce recunoaște că „relația dintre sensul global și semantica elementelor componente este mai greu de stabilit” afirmă că locuțiunile adjectivale care au în componența lor un adjectiv – centru de grup sintactic sau care funcționează ca *participii* ale unor locuțiuni verbale sunt variabile după gen, număr și caz: „*bătut/bătută/bătuți/bătaie în cap etc.*”

E clar că lingviștii nu s-au pus de acord cu analiza locuțiunilor adjectivale, dar consider că, pentru a simplifica lucrurile, locuțiunile invariabile nu se acordă în gen, număr și caz, pe când cele variabile da. Cred că această concluzie este și a GA, deși ea nu este foarte explicit enunțată.

◆ O altă chestiune neclarificată pe deplin este statutul verbului ***a trebui*** care admite un subiect doar în propozițiile unde are sensul de „a-i fi necesar”: „*Nu-mi trebuie flamuri*”. Având ca subiect „flamuri” el poate fi pus și la pers. a III-a pl., când e la imperfect: *Nu-mi trebuiau flamuri*.

La nivel frastic, el e întotdeauna impersonal, cerând o subiectivă.

În GA, vol II, pag. 704 la 2.2 *Verbele modale*, se precizează „Verbul *a trebui* este impersonal, dar atunci când capătă morfeme de persoană, are cu necesitate același subiect cu al verbului suport: Ei trebuiau să meargă.”

¹⁰Gabriela Pană Dindelegan, *Teste de limba română. Admiterea în facultate*, Editura Humanitas Educațional, București, 2007

¹¹GA, vol. I, *op. cit.* pag. 179

În construcțiile *Oamenii/trebuie/să meargă*, subiectiva este „oamenii ... să meargă.”

În GA, vol. I, pag. 503 se precizează că „În vecinătatea verbului impersonal, apare o formă variabilă de participiu, acordată cu subiectul acestui participiu pasiv, singular, plural sau propozițional: *Trebuie spus adevărul. / ~ spusă toată istoria* [...]. Nevoia acordului este simțită puternic în cazul avansării subiectului (al așezării lui înaintea verbului impersonal) și implicit, al amalgamării celor două propoziții / *Trebuia ca soluțiile să fie ameliorate – Soluțiile trebuiau ameliorate.*”

Varianta acordată de la pers. a II-a singular și plural nu îi schimbă acestui verb valoarea impersonală. Astfel, în *Gramatica de bază*¹, pag. 633, se face următoarea afirmație:

„Verbul *a trebui* este operator modal:

- impersonal în construcție cu conjuncția **să**: **Trebuie** să fi găsit ceva;
- impersonal invariabil în construcție cu conjuncția **că**: **Trebuie** că au găsit ceva;
- *personal*, acordat cu subiectul: Toți **trebuiau** să vină.”

Dacă admitem că *a trebui* poate fi personal, atunci ce subordonată urmează ?

Considerăm că precizarea „personal” nu trebuie să apară aici, deoarece vorbim de același subiect cu al verbului suport. Deci împărțirea frazei „*Toți*² /*trebuiau*¹/*să vină*²” este „*Trebuiau*” – PP, iar „*toți ... să vină*” este SB, ca și „*Elevul*²/*trebuia*¹/*să vină*²”

Admiterea în vorbire a formei acordate nu îi va schimba acestui verb statutul de verb impersonal, deoarece ar trebui să fie astfel un verb tranzitiv, ceea ce este inacceptabil.

♦ O atenție mare trebuie acordată și verbului modal **a putea** când este urmat de un infinitiv. În exemplul *Copilul mic nu se poate îmbrăca*, PV este nu ... poate, iar CD este „(a) se ... îmbrăca”, căci prin expansiune obținem: *Copilul mic nu poate/ să se îmbrace*, astfel că pronumele reflexiv îi aparține verbului activ pronominal „să se îmbrace”. Uneori însă verbul *a putea* devine impersonal și fără reflexivul *se* [*Poate să ningă*] sau [*Se poate întâmpla*] când ambele verbe sunt impersonale, adică [*Se poate / să se întâmple*].

În exemplul [*Se poate citi cartea*], subiectul verbului impersonal „se poate” este *a citi* cu sensul de „a se citi”, iar „cartea” este subiectul verbului „citi”, nu complementul lui direct.

Spre deosebire de verbul *a putea* care selectează conjuncția *să* - *Poate să citească mult, poate*, ca adverb, selectează conjuncția *că*: *Poate că va veni*.

Adverbul *poate*, în afară de adverb predicativ care cere o subiectivă, poate fi CCM, adverb de mod în *Poate va veni* sau cuvânt incident fără funcție sintactică în *Vine, poate, mâine*.

◆ Controverse încă neelucidate se referă la structura „(ori) de câte ori”. În DOOM 2, la pag. 557 „ori de câte ori” este locuțiune adverbială. La pag. 213 „de câte ori” este locuțiune adverbială și se dă contextul „De câte ori s-a încercat!”.

Mai jos apare „de câte ori” ca locuțiune conjuncțională (*Vino de câte ori vrei*). Cu mențiunea „locuțiune conjuncțională temporală” apare în GA, vol. I, p. 645 alături de : *imediat ce, îndată ce, abia ce* (*Imediat ce* a văzut-o, a izbucnit în plâns) sau în vol. II la p. 502, 2.4.2. – **Temporale conjuncționale:** „Valea Saulei răsună neîncetat în a mea minte / *Ori de câte ori* de dânsa printre trai mi-aduc aminte. (T. Arghezi, Valea Saulei)”

După tiparul „o dată pe an, de două ori pe zi”, construcție care exprimă unități convenționale ale timpului, unde numeralul adverbial are funcție sintactică de CCT, tocmai datorită sensului repetitiv, putem considera structura „Spune-mi *de câte ori* pe lună mergi la teatru” ca fiind locuțiune adverbială relativă temporală. Acest exemplu a fost dat la examenul de la Facultatea de Drept, în 2014, grila nr. 1, întrebarea 17. Cu privire la exemplul (3) *De câte ori* îl caut, nu-i acasă, secvența subliniată este considerată locuțiune adverbială relativă temporală, cu toate că ea este echivalentă cu exemplul din GA, p. 512, unde se spune despre circumstanțiala temporală „Aceeși semnificație poate fi exprimată și prin propoziții conjuncționale introduse prin *oricând* sau *(ori) de câte ori*: *Mulțumire simțeam de câte ori îl aveam aproape* (M. Caragiale, *Craii*), *De câte ori mă întâlnesc în ultima vreme, cu oameni de la Radio, /aflu erori* (DV, 2004)”.

Consider că statutul acestei locuțiuni (*ori) de câte ori*, fie locuțiune conjuncțională temporală, fie locuțiune adverbială temporală este incert și nu trebuie introdusă la admitere.

Cred că doar exemplul (2) *Spune-mi de câte ori pe lună mergi la teatru* poate fi considerat corect pentru răspunsul locuțiune adverbială relativă temporală.

◆ Cât privește cuvântul *ca*, în DOOM 2 apare:

„ca¹ (la fel ca) adv. (îi vorbesc lui ca ei)

ca²/conjct. (în ca (...) să)

ca³/reg. interj.

ca⁴(ca și, decât, în calitate de), prep.(la fel de bun ca tine) ca tine de bun, mai bun ca tine, a aduce ca martor)”

Consider că un nespecialist sau un elev nu s-ar edifica numai cu acest tip de explicații. Astfel, în structuri comparative, în calitatea lor de conectori dintre cei doi termeni ai comparației, *ca, cât, decât* se comportă prepozițional impunând comparantului cazul acuzativ, deși comparatul este în nominativ, ca în exemplul *Andrei este cuminte ca mine*.

În GA, vol. I, pag. 628, în exemplul *A venit la mine ca la tine*, **ca** „are un comportament de adverb relațional, neinfluențând forma termenului pe care îl precedă (comparantul repetă structura comparatului)”. Oricum, sugestia mea este adverb de mod comparativ cu valoare de prepoziție, tocmai pentru a face diferența dintre primul și *ca*, sinonim cu prepoziția *drept*: *S-a luat ca/drept adversar*.

Din nefericire, mai sunt inadvertențe și în GA, dar noi, specialiștii, trebuie să le elucidăm cât mai prietenos cu putință, ca elevii să nu simtă că sunt neputincioși sau să vadă în examene că profesorii de specialitate se contrazic între ei.

Trebuie să-i împrietenim pe toți cu gramatica și să găsim forță și metode atractive de a repara greșelile care proliferază nepermis de mult în toate mediile.

Profesorii de română nu iubesc suficient de mult gramatica și e nevoie să-i motivăm, dar prin provocări mai puțin agresive.

Hai să eliminăm construcția „primului ministru” pentru „prim-ministrului”, a lui „mi-ar place” pentru „mi-ar plăcea”, a lui „vroiam” pentru „voiam”, a lui „așează” pentru „așază”, a lui „Ședința care am avut-o” pentru „Ședința pe care am avut-o” și multe altele!

Bibliografie

- Academia Română, Institutul de Lingvistică “Iorgu Iordan – Al. Rosetti”, *Gramatica limbii române*, vol. II, Enunțul, Tiraj nou, revizuit, Editura Academiei Române, București, 2008
- Academia Română, Institutul de Lingvistică “Iorgu Iordan – Al. Rosetti”, *Gramatica de bază a limbii române*, coordonator Gabriela Pană Dindelegan, Editura Univers Enciclopedic Gold, București, 2010
- Avram, Mioara, *Gramatica pentru toți*, ediția. a II-a revăzută și adăugită, Editura Humanitas, București, 1997
- Croitor, Bianca, Dinică, Andreea, Dragomirescu, Adina, Mârzea-Vasile, Carmen, Nedelcu, Isabela, Nicolae, Alexandru, Nicula, Irina, Rădulescu-Sala, Marina, Rațiu, Rodica, *Ești cool dacă vorbești corect !*, Academia Română, Institutul de Lingvistică “Iorgu Iordan – Al. Rosetti”
- Iancu, Marin, Olteanu, A. Gh., Tulbă, Ana, *Limba română*, manual pentru clasa a VII-a, Editura Corint
- Neamțu, G.G., *Teoria și practica analizei gramaticale*, Editura Excelsior, Cluj-Napoca, 1999
- Pană-Dindelegan, Gabriela, *Teste de limba română. Admiterea în facultate*, Editura Humanitas Educațional, București, 2007
- Șerban, Anca, Șerban, Sergiu, *Limba română*, manual pentru clasa a VII-a, Editura All
- Ștefan, Bianca, *Locuțiunile în limba română, Definiții și modele de analiză*, Editura Corint, București, 1998
- Tomescu, Domnița, *Analiza gramaticală a textului Metodă și dificultăți*, Editura All Educațional, București, 2003